

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЯ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА
ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ
СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЧЫННІКАМІ

№ 59 (544)

Ліпень 1961 г.

Год выдання 7-ы.

Шырокі крок сямігодкі

Гэтымі днямі ў друку апублікавана паведамленне Цэнтральнага статыстычнага ўпраўлення пры Савеце Міністраў ССРС аб выніках выканання Дзяржаўнага плана развіцця народнай гаспадаркі ССРС на 1961 год за першае паўгоддзе. Гэтыя вынікі сведчаць аб упэўненым, шырокім кроку сямігодкі, аб новых велічных поспехах усіх галін сацыялістычнай эканомікі і культуры.

Работнікі прамысловасці, чытаем мы ў паведамленні, дэтэрмінава выканалі план першага паўгоддзя па выпуску прамысловай прадукцыі ў цэлым. Дэтэрмінава выканан план па вылаўцы чыгуну, сталі, многіх відаў калярных металаў, па выпуску прадукцыі машынабудавання і многіх, многіх іншых відаў вырабаў розных галін вытворчасці.

Сацыялістычная прамысловасць развіваецца больш высокімі тэмпамі, чым гэта прадугледжана заданнямі сямігодковага плана. За два з палавінай года сямігодкі выраблена прамысловай прадукцыі на 15 мільярдаў рублёў больш, чым намячалася планавымі заданнямі. Аб тым, як далёка мы пайшлі ўперад, наглядна і пераканаўча сведчаць наступныя параўнаўчыя даныя, прыведзеныя ў паведамленні ЦСУ: за два з палавінай года сямігодкі выраблена столькі прамысловай прадукцыі (у супастаўных цэнах), колькі за ўсю п'яту пацігодку (1951—1955 гады).

Але справа не толькі ў колькасным росце. Лепшымі сталі і якасныя паказчыкі работы прамысловасці: вырасла прадукцыйнасць працы, зменшыўся сабекошт прадукцыі.

Усе саветскія людзі радуецца поспехам сельскай гаспадаркі. У адказ на рашэнні студзеньскага Пленума ЦК КПСС і занальных нарад па пытаннях сельскай гаспадаркі хлебаваробы перавыканалі план веснавой сяўбы: збожжавых культур пасеяна на 7,4 мільёна гектараў больш, чым у мінулым годзе. Асабліва важна адзначыць, што сёлета пасеяна 25,6 мільёна гектараў кукурузы, у тым ліку на зерне поўнай спеласці — 7,7 мільёна гектараў супраць 5,1 мільёна гектараў, убранных на зерне ў мінулым годзе. Павялічылася пагалоўе жывёлы ў калгасах і саўгасах. Сельская гаспадарка атрымала многа новай тэхнікі. На палях вырашчан добры ўраджай.

Як вядома, адна з асаблівасцей сямігодкі заключаецца ў тым, што ў адрозненне ад усіх нашых ранейшых планаў яна прадугледжвае больш хуткі рост вытворчасці тавараў народнага спажывання і наогул дабрабыту народа. Гэта стала магчыма толькі на аснове атрыманых поспехаў у развіцці цяжкай індустрыі.

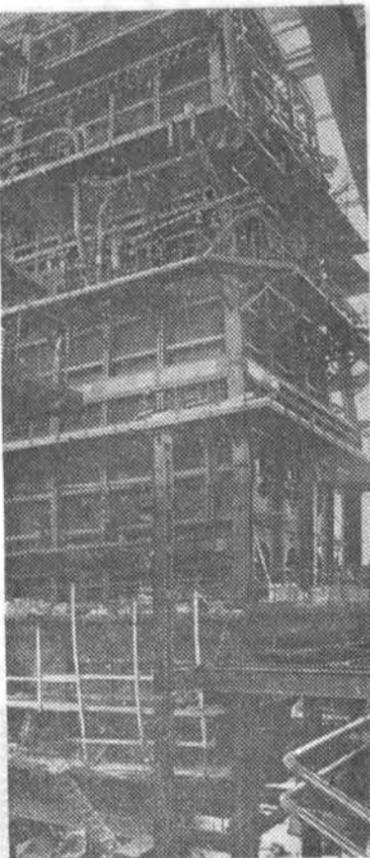
За мінулае паўгоддзе, напрыклад, больш за ўсё ўзраслі капітальныя ўкладанні ў лёгкую прамысловасць і ў сельскую гаспадарку — галіны, якія непасрэдна абслугоўваюць матэрыяльныя патрэбнасці народа. Укладанні ў лёгкую прамысловасць павялічыліся на 16 працэнтаў, а ў сельскую гаспадарку — на 19 працэнтаў.

Задавальняючы попыт насельніцтва, які няспынна расце, прамысловасць даволі хутка нарошчвае тэмпы вытворчасці тавараў працяглага карыстання — мэблі, халадзільнікаў, пральных машын, тэлевізараў, фотаапаратаў і г. д. За мінулае паўгоддзе іх выпушчана прыкладна столькі ж, колькі было выпушчана за ўвесь 1958 год.

Побач с павелічэннем вытворчасці і продажу насельніцтву тавараў працяглага карыстання, а таксама абутку, адзення, бялізны значна (ад 7 да 14 працэнтаў) узрос продаж такіх прадуктаў харчавання, як рыба, малако і малочныя прадукты, сыр, яйкі, цукар. На 4 працэнты ў параўнанні з першай палавінай мінулага года павялічыўся продаж масла.

Насельніцтва нашай краіны — і гэта трэба асабліва падкрэсліць — усё больш атрымлівае матэрыяльных даброт за кошт грамадскіх фондаў. Толькі за мінулае паўгоддзе на народную асвету, медыцынскае абслугоўванне, сацыяльнае забеспячэнне, аплату адпачынку і іншыя выплаты і льготы працоўным дзяржава выдаткавала звыш 13 мільярдаў рублёў — на мільярд рублёў больш, чым у першым паўгоддзі мінулага года.

У друку апублікавана таксама паведамленне Цэнтральнага статыстычнага ўпраўлення пры Савеце Міністраў Беларускай ССР аб выніках выканання Дзяржаўнага плана развіцця народнай гаспадаркі нашай рэспублікі за першае паўгоддзе. З яго відаць, што эканоміка і культура Саветскай Беларусі дасягнулі далейшага росквіту.

Ужо ў гэтым годзе першы агрэгат Бярозаўскай ДРЭС дасць прамысловы ток. На здымку: мантаж катла Бярозаўскай ДРЭС.

Асвойваюць забалочаныя землі

БРЭСТ. Працаўнікі сельскай гаспадаркі Брэсцкай вобласці асушаюць і асвойваюць балоты і забалочаныя землі.

У мінулым годзе ў Лагіншчынскім раёне засявалі больш як 12,5 тысячы гектараў тарфянікаў і атрымалі на гэтых глебах у сярэднім з гектара па 17 цэнтнераў збожжавых, 190 цэнтнераў бульбы, 643 цэнтнеры зялёнай масы кукурузы і 38 цэнтнераў сена шматгадовах траў. У гэтым годзе — яшчэ лепшы ўраджай. Калгас імя Леніна за кошт асушэння забалочаных зямель за тры гады ўдвая павялічыў пасяўную плошчу. Сёлета на асвоеных землях арцель намалочвае па 15—17, а на асобных участках — амаль па 25 цэнтнераў збожжа з гектара.

Па 15—18 цэнтнераў збожжавых з гектара збірае на асушаных тарфяніках калгас імя Суворова Пінскага раёна. У Лунінецкім раёне ёсць больш як 2.300 забалочаных і малапрадуктыўных лугоў, якія давалі па 7—9 цэнтнераў сена з гектара. Пасля культурна-тэхнічных работ на двухстах гектарах гэтых угоддзяў тут збіраюць з гектара па 30—40 цэнтнераў сена, а на асобных участках — па 60—80 цэнтнераў. Сто рублёў, затрачаных на паляпшэнне гектара малапрадуктыўных лугоў, ужо ў першы год далі прыбытку ўраджаю сена коштам 75 рублёў. У гэтым годзе ў раёне будзе праведзена залужэнне яшчэ на 100 гектарах.

Рабочыя абараняюць дыпламы

Пяць гадоў — немалы адрэзак часу, асабліва, калі ты працуеш і вучышся.

Для выпускнікоў вярчэння аддзялення Мінскага індустрыяльнага тэхнікума гэтыя пяць гадоў прайшлі ва ўпартай працы на прадпрыемствах і настойлівай карпатлівай вучобе ў тэхнікуме. І вось для іх, 47 выпускнікоў — тэхналагаў і механікаў, настаў адказны момант: абарона дыпломных праектаў. Абарона дыпламаў

абячае быць цікавай. Многія студэнты, працуючы над сваімі праектамі, падрыхтавалі дзеючыя мадэлі механізмаў, якія прымяняюцца ў вытворчасці будаўнічых матэрыялаў.

Першым дыпломны праект абараняе майстар Мінскага гіпсавага завода Леанід Ванюкоў. Простым рабочым прышоў ён на завод. Стараннага, працавітага і цікаўнага юнака завод рэкамендаваў у тэхнікум. Прайшлі пяць гадоў

упартай працы і вучобы.

Рыхтуючыся да абароны дыплама, Леанід у якасці разлікаў па рэканструкцыі ўзяў цэх, у якім сам працуе. Вынік атрымаўся выдатны, таму што тэорыя была цесна звязана з практыкай.

Цікавыя дыпломныя работы і ў механікаў. Старшы нармаўшчык Мінскага трактарнага завода Аркадзь Грудзь добра справіўся са сваёй тэмай — сканструяваў стужачны вакуум-

прэс. Дзеючую мадэль скрыначнага падавальніка зрабіў слесар камсамалец Валерый Касцюк.

На Мінскім трактарным заводзе ды і ў тэхнікуме добра ведаюць Мікалая Шыкаўца. Мікалай — ударнік камуністычнай працы. Працуе Шыкавец выдатна, спявае — таксама. А дзе два «выдатна», там быць і трэцяму. Так яно і здарылася: Мікалай абараніў свой дыпломны праект на «выдатна».

Багаты ўраджай азімай пшаніцы збрэ сёлета калгас імя Валадарскага на Магілёўшчыне. На здымку: брыгадзір паллводчай брыгады Акісіння Рабчанка аглядае калгасныя палі.

НЕПАРУШНАЯ ДРУЖБА

Народнай Польшчы спаўняецца 17 гадоў. Гэтую знамянальную гістарычную дату разам з польскім народам урачыста адзначаюць працоўныя нашай рэспублікі.

У пасляваенныя гады, калі Польшча стала сапраўды народнай, свабоднай, незвычайна пашырылася і ўзабагацілася брацкія сувязі паміж нашымі народамі. Сувязі ідуць па многіх каналах — культурных, эканамічных і іншых. Немалую ролю адыгрывае ў гэтай справе Беларуска-польскае таварыства саветска-польскай дружбы (старшыня праўлення — паэт М. Танк), Анрама рэспубліканскага, ёсць тры абласныя аддзяленні — Брэсцкае, Гродзенскае, Мінскае і тры раённыя — у Навагрудку, Івянцы, Горках. Аддзяленні таварыства створаны непасрэдна на прадпрыемствах, у калгасах — на Мінскім трактарным заводзе, на Гродзенскім тонкасуконным і Віцебскім дывановым камбінатах, Гомельскім шклозаводзе, у кал-

гасах імя Гастэлы Мінскага раёна, імя Дзяржынскага Слуцкага раёна.

У гісторыю народаў абедзвюх краін увайшло беларускае сяло Леніна, дзе ў 1943 годзе, у суровы час вайны з фашысцкімі захопнікамі, уступіла ў бой польская дывізія імя Т. Касцюшкі. Месяца гэтае стала свяшчэнным як для палякаў, так і для беларусаў.

Не першы год вучацца ў Мінску польскія студэнты. Ужо не аднаго спецыяліста даў Польскай Народнай Рэспубліцы Беларуска-польскае таварыства саветска-польскай дружбы (старшыня праўлення імя Ул. І. Леніна. У Мінск часта прыязджаюць на практыку польскія настаўнікі. У сталічным магазіне зарубежнай літаратуры можна набыць польскія кнігі і творы беларускіх пісьменнікаў, выдадзеныя ў Польшчы. Імёны Адама Міцкевіча, Элізы Ажэшка, Сыракомлі, С. Манюшкі, якія нарадзіліся на беларускай зямлі, дарагія працоўным нашай рэспублікі таксама, як і іх суаічыннікаў. У гонар Адама Міцкевіча адкрыты музей у Навагрудку. У Гродна ў будынку, дзе пісьменніца Эліза Ажэшка пра жыла 40 гадоў, знаходзіцца мемарыяльная чытальня яе імені.

Частымі сталі ў апошнія гады абмены дэлегацыямі. Прыбываюць з Польшчы і адпраўляюцца туды паязды дружбы. А тры вобласці Беларусі — Мінская, Гродзенская і Брэсцкая ўстанавілі цесны кантакт з Варшаўскім, Беластоцкім і Люблінскім ваяводствамі.

У Беларуска-польскае таварыства дружбы і культурнай сувязі з зарубешнымі краінамі нам разназалі ад буднях вялікай дружбы. У Мінску пабываў поезд з турыстамі з Польшчы. Прадстаўніцтва дэлегацыямі паміж таварыствамі дружбы. Нядаўна ў Мінску гасціў рэдактар польскага тэлебачання, які падрыхтаваў серыю перадач для варшаўскіх тэлегледачоў.

Святкаванні ў сувязі з днём нараджэння народнай Польшчы будуць садзейнічаць далейшаму расшырэнню шматбаковых кантактаў паміж польскім і саветскім народамі.

Я. САДОУСКІ.

Праз Брэст на Сусветны форум моладзі ехалі пасланцы Францыі, Італіі, Партугаліі, Кубы, Гвінеі, Панамы і іншых краін. На здымку: пасланец далёкай Афрыкі атрымлівае першыя кветкі на Саветскай зямлі.

АУТАРСКАЕ ПАСВЕДЧАННЕ

Нарыс

Мінскі мотавелазавод. Ад станка да станка праходзіць група людзей. Па ўсім відаць — іншаемцы. Яны ўважліва і пільна назіраюць за спрытнымі выверанымі рухамі рабочых, уважліва аглядаюць рабочыя месцы, абсталяванне і ціха перагаворваюцца.

— Гэта хто, немцы? — спытаў хлапец у станочніка сярэдніх год.

Мужчына прыслухаўся.

— Чэхі, — улаўнена адказаў ён. — Я ў тых месцах ваяваў. Іх гаворка мне добра знаёма!

Гэта сапраўды былі госці з Чэхаславакіі — некалькі канструктараў на чале з галоўным інжынерам фірмы «Ява». Суправаджаў іх галоўны тэхнолаг велазавада Міхаіл Георгіевіч Самсонаў. Зарубежных спецыялістаў даўно цікавіла савецкая вытворчасць матацыклаў і веласіпедаў. Наслухаўшыся аб поспехах Беларусі, яны рашылі вывучыць дасягненні сваіх мінскіх калег. Госці зайшлі ў механічны цэх.

— А вось і гордасць нашай тэхналогіі, — Міхаіл Георгіевіч паказаў на маленькі кампактны агрегат, які нібы пакыраў бяскоштую істужку стальной спіралі, выкідваючы з-пад нажоў зусім гатовыя пружыны.

— Раней на гэтай аперцыі сядзела некалькі чалавек, — растлумачыў Самсонаў. — Яны здольны былі нарыхтаваць не больш трох тысяч пружын у змену. Аўтамат Уладзіміра Русака дае дзесяць тысяч.

Госці перагледзіліся. На твары іх з'явілася зацікаўленасць. Галоўны інжынер «Явы» з захапленнем сачыў за рухам нажоў складанай і тонкай канфігурацыі. Хтосьці задаў Самсонаву пытанне.

— Эканомія? — перапытаў Міхаіл Георгіевіч. — Тры тысячы ў год на новыя грошы! Такія аўтаматы ўжо маюць Рыжскі і Харкаўскі заводы. Мы атрымалі каля пяцідзесці заявак на рабочыя чарцяжы аўтамата ад іншых прадпрыемстваў.

Госці выйшлі ў шырокі праход. Тут шуму было менш.

— Цудоўна! — усклікнуў галоўны інжынер «Явы». — Мы пабывалі на многіх заводах Еўропы, але больш таленавітага інжынернага вырашэння праблемы аўтаматычнай рубкі бяскошцай спіралі, чым гэта, не бачылі. Аўтар аўтамата, напэўна, буйны канструктар.

— Пакуль не буйны, — засмяяўся Самсонаў. — Але абавязкова будзе ім. Светлая галава!

А ў гэты час Уладзімір Русак сядзеў за сваім сталом у самым кутку канструктарскага бюро аддзела прыстасаванняў і напружана працаваў. Валасы ўпалі на лоб. Рука хутка накіравала контуры дэталі. Воднак энергічна рухаў рэйсіннай інжынер Уладзімір Кузьміч Масюкоў. Задумліва ступаў алоўкам на чарчэжнай дошцы Генадзь Францавіч Кунцавіч.

За пяць гадоў работы на заводзе Уладзімір, як гаворыцца, з'еў з ім не адзін пуд солі, прыдумаў сотні разумных механізмаў, якія дапамагаюць людзям больш прадукцыйна працаваць.

Уладзімір быў маладзей за многіх гэтых дыпламаваных канструктараў з вышэйшай адукацыяй. Ён толькі нядаўна закончыў індустрыяльны тэхнікум, і яго працоўнае жыццё, па сутнасці, толькі пачыналася. Але на заводзе цэняць чалавека не толькі па дыпламу, а па ведах, вопыту, творчаму дзяржанню. Уладзімір ужо не раз паказваў, што ён бачыць далей і глыбей за таварышаў. Вось чаму ён стаіць на чале групы канструктараў, дае ім кірунак у неспакойнай творчай рабоце.

Уладзімір і не заўважыў, як у бюро ўвайшоў Самсонаў. Прывітаўшыся, ён пачаў расказваць аб уражаннях чэхаславацкіх сяброў.

— Так, так, галоўны інжынер з «Явы» так і сказаў: «Таленавітае інжынернае рашэнне!» Я ледзь было не прагаварыўся, што аўтар аўтамата не інжынер, а толькі збіраецца ім стаць. — пажартаваў Міхаіл Георгіевіч, пацёкаючы руку канструктара. — Ну, Уладзімір Паўлавіч, вы задаволены? Прагрымець у газетах і часопісах, атрымаць прызнанне не толькі нашых, але і зарубежных аўтарытэтаў — гэта поспех, велізарны поспех!

... Звычайная біяграфія маладога чалавека сацыялістычнай эпохі. У вайну ён страціў бацьку. Але савецкая дзяржава выхавала яго, паставіла на ногі. І пацяклі зусім звычайныя, на першы погляд, яго рабочыя будні... Але, магчыма, у тым і заключаецца адна з галоўных рыс нашай рэчаіснасці, што вялікія справы здзяйсняюць простыя савецкія людзі, якія выйшлі на дарогу з самай гушчыні народа...

Пасля заканчэння тэхнікума Уладзімір нядоўга прапрацаваў у практычным Інстытуце «Белпрампраект». Пацягнула да неспакойнай жывой справы, на вытворчасць. І вось ён сядзіць у кабінце начальніка аддзела кадраў мотавелазавода. Начальнік пільна глядзіць на скуластага хлопца, быццам зазірае ў самую душу, спрабуючы ўгадаць, на што той здольны. І раптам пытае:

— У аддзел прыстасаванняў галоўнага тэхнолага пойдзеце?

Уладзімір некалькі імгненіяў раздумваў. Ён ужо ясна ўяўляў свае будучыя абавязкі. Яму прыдзецца стаць чалавекам, ад якога ў многім будзе залежаць удасканаленне тэхналогіі вытворчасці, арганізацыя працы, у канчатковым выніку заробтак людзей.

— Аддзел прыстасаванняў — якраз тое, што мне падыходзіць.

Трапіна сказана ў пародзе: свежае вока праз сцяну бачыць. Крочачы па цэхах, Уладзімір бачыў, якія недасканалыя ўсё ж некаторыя аперцыі пры агульнай высокай механізацыі і аўта-

матызацыі вытворчасці. Яго асабліва ўразіў такі малюнак: працуе аўтаматычная лінія, якую абслугоўвае адзін чалавек, круціць сваю «карусель» першакаласны станок, у якім сумешчаны ў адну некалькі апераций, а побач сядзіць на табурэце рабочы і рубіць зубілам на кавалачкі спіралі, потым загінае канцы.

Гэта самагужніцтва так непрыемна здзівіла Уладзіміра Русака, што ён доўга не знаходзіў сабе месца. І неяк нечакана мільганула думка: а ці нельга аўтаматызаваць гэты, па сутнасці, просты працэс рубкі спіралі?

Праз паўтара месяца напружанай работы Русак зрабіў рабочыя чарцяжы.

Творчасцю маладога канструктара зацікавіліся партком, заўком. Яго акружылі клопатамі, увагай. Кіраўніцтва стварэннем аўтамата ўзяў на сябе Міхаіл Георгіевіч Самсонаў. Ён быў прыдзірлівы, як ніколі, папрабаваў даводзіць да дасканаласці кожную дэталю, кожны рух штока. «Тваё дзешціца павінна працаваць, як гадзінік!» — каварыў ён Уладзіміру. Галоўны тэхнолаг асабліва цвёрда настойваў на дасягненні максімальнай прадукцыйнасці аўтамата.

І вось аўтамат быў пушчаны ў ход. У хуткім часе наватар Уладзімір Русак атрымаў аўтарскае пасведчанне за № 119859.

... Мы сядзім у невялікім пакоі Уладзіміра Русака. Ён з захапленнем расказвае, што яго аўтамат укараняецца на многіх прадпрыемствах краіны. За апошні год яго група стварыла сотні новых прыстасаванняў. За распаўсюду аднаго з тэхналагічных працэсаў ён і яго сябры Г. Ф. Кунцавіч, У. К. Масюкоў атрымалі трэцюю прэмію Рэспубліканскага навукова-тэхнічнага таварыства работнікаў машынабудавання.

— Уперадзе так многа неадкрытых, цікавых спраў! — гаворыць ён. — Так хочацца працаваць у поўную сілу!

Уладзімір беражна кладзе побач з аўтарскім пасведчаннем Пасведчанне заслужанага рацыяналізатара БССР і сярэбраны медаль. На ім — вышуклыя літары: «Заслужаны рацыяналізатар Беларускай ССР». Што ж усё правільна, як і павінна быць, Уладзімір Паўлавіч!

Аўтарскае пасведчанне... Есць словы, якія раскрываюць свой глыбокі сэнс нечакана, у самай звычайнай абстаноўцы. Я пазнаёміўся з Уладзімірам на заводзе, бачыў яго аўтамат, гутарыў з ім дома, і мне адкрылася ўся глыбіня і значэнне гэтых двух простых, нават, магчыма, вельмі афіцыйных слоў.

Жыве, працуе малады чалавек, і светла, радасна становіцца там, дзе прыклаў ён свае залатыя рукі.

М. ГРЫЦАН.

Сталевар Мінскага трактарнага завода Васіль Навуменка.

Па гарадах Беларусі

МІЁРЫ

Пахілыя хацінкі сярод лужыні і непразнай гразі, некалькі прыватных крам з карчмой — вось і ўсё, што складала цэнтр Міёрскай воласці ў часы польскага панавання. І над усім гэтым высока ў неба ўзнімаліся вежы касцёла.

Вакол панавала цэпра і галечка. Аб прамысловасці і гаварыць няма чаго. Яе прадстаўляла адзіная задымленая кузня. Польскія пані не былі зацікаўлены ў развіцці прамысловасці «Усходніх крэсаў».

Так было. Увосень 1939 года над Міёрамі завзяла сонца свабоды. Людзі ўздыхнулі на поўныя грудзі і самі сталі будаваць для сябе шчаслівае і радаёнае жыццё.

Зараз Міёры — добраўпарадкаваны гарадскі пасёлак, цэнтр раёна. Яго перасякаюць вымашчаныя каменем з асфальтаным тратуарам вуліцы, на якіх узвышаюцца двух- і трохпавярховыя дамы. У цэнтры Міёр разбіты прыгожы парк.

За Міёрскім возерам, у маляўнічай мясцовасці, узвышаюцца карпусы ільновавода, які апрацоўвае ільнопрадукцыю некалькіх раёнаў. Прадукцыя Міёрскага ільновавода ідзе нават за межы нашай рэспублікі.

Па ўсяму райцэнтру раскінуліся цэкі прамысловага камбіната. У іх вырабляецца прамысловая і харчовая прадукцыя: розны сельскагаспадарчы інвентар, адзенне, абутак, хлебабулачныя, каўбасныя і вэнджаныя вырабы, фруктовыя кансервы, сокі.

Побач з чыгуначнай станцыяй раскінуліся цэкі дрэваапрацоўчага завода. Тут вырабляецца разнастайная мэбля: шафы, крэслы, сталы, тумбачкі і інш. распілюецца драўніна для калгасаў і іншых прадпрыемстваў.

Па Новай вуліцы ўзвышаецца двухпавярховы будынак камбіната бытавога абслугоўвання, дзе шыецца і рамантуецца адзенне, абутак, працуе фатаграфія, цырульня і іншыя цэхі.

У некалькіх сотнях метраў ад Міёр бялюць карпусы масласыр-

завода. Кожныя суткі адсюль адпраўляюцца сотні тон малака, масла, смятаны, сыру, тварагу.

Распачата будаўніцтва вялікага мясакамбіната. Ужо ўзведзены асноўны вытворчы корпус, халадзільнік і многія іншыя аб'екты. Да камбіната падводзіцца асобная чыгуначная ветка. Пройдзе яшчэ нямнога часу, і камбінат уступіць у строй.

Для паслуг жыхароў Міёр шырокая гандлёвая сетка. У новых будынках размешчаны раймаг, два прадуктовыя, прамтаварны, кніжны магазіны, магазін культтвароў. Працуюць таксама спецыялізаваныя магазіны «Адзене», «Тканіны», гаспадарчы, хлебны і іншыя.

Асабліва вялікія зрукі зроблены па добраўпарадкаванню гарадскога пасёлка і росту жыллёвага фонду. Так, толькі за два апошнія гады пабудаваны 4 жылыя дамы агульнай плошчай у 540 кв. метраў, сем фінскіх домаў у 420 кв. метраў. Зладзена ў эксплуатацыю гасцініца.

Шырокі размах было індывідуальнае будаўніцтва. Індывідуальнымі забудовшчыкамі ўзведзена 126 дамоў. У выніку з'явіліся новыя вуліцы, такія як Камсамольская, Новая і іншыя.

На паўвостраве раскінуўся парк. Дадаткова тут пасаджана каля тысячы дэкаратыўных дрэў. Пабудавана лоджаная і аўтобусная станцыя, пляж.

А якую прыгожую школу атрымалі дзеці! Гэта трохпавярховы будынак з прасторнымі класамі, кабінетамі, лабараторыямі, майстэрнямі. Каля тэатра дзяцей рабочых, калгаснікаў і служачых вучацца тут.

Хутка ўступіць у строй новы тыпавы Дом культуры, будаўніцтва якога зараз заканчваецца. Тут адна толькі глядзельная зала змесціць 450 чалавек.

Савецкая ўлада пільна стаіць на варце аховы здароўя рабочых. У Міёрах працуе балыня на 100 ложкаў, дзіцячая і жаночая кансультацыя, паліклініка.

А якія выдатныя людзі жывуць і працуюць у Міёрах!

Яўг. ГУРЫНОВІЧ.

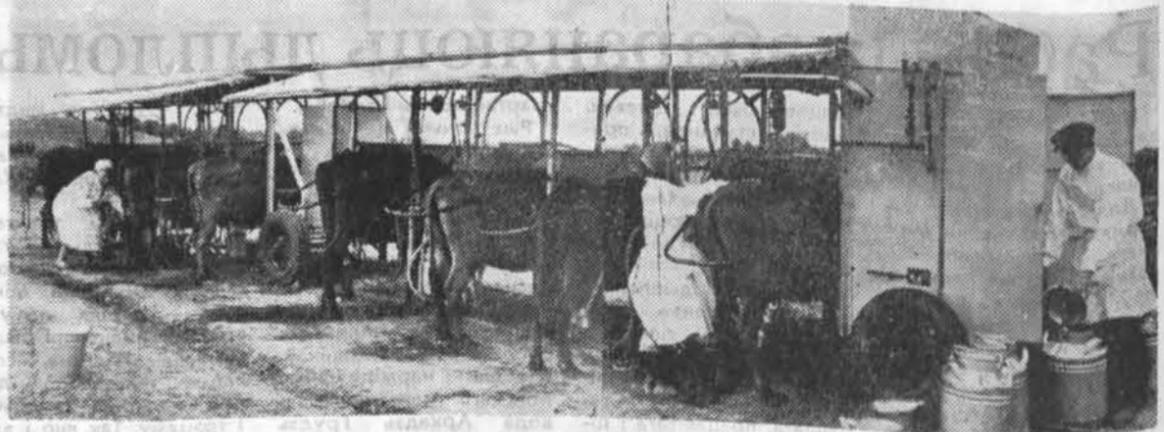
Ганна Мурашка вярнулася з курорта

Хвароба падкралася нечакана. Урачы ўстанавілі дыягназ і паралі паехаць у санаторый. Дзяржа Ганна Мурашка вярнулася за дапамогай у рабочы камітэт. І прафсаюз па ільготнай цане выдаў ёй пуцёўку на курорт. Месца лячэння і адпачынку, і здароўе Мурашка направилася. Яна, як і раней, працуе цяпер на ферме.

У першую палавіну сёлетняга года многія рабочыя саўгаса прывялі свой водпуск у санаторыях і дамах адпачынку. На курорце пабывалі механізатар Серафім Зубараў і свінарна Ганна Дзівакова, у дамах адпачынку — свінаркі Марыя Гапенка і Ганна Макеева, дзяржа Вера Фядорчанка, рабочыя Ніна Дзенісенка, Міхаіл Кірыжэвіч. Да канца года прафсаюзны камітэт саўгаса выдадзены пуцёўкі яшчэ многім рабочым і служачым.

А. МАХНАЧ.

Саўгас «Вабінчы» Аршанскага раёна.

У саўгасе «Глыбачаны» Ушацкага раёна працуе перасоўнай даільная ўстаноўка «УДМ-8». Абслугоўваюць яе механік і дзве дзяркі. За гадзіну яны доіць 80 кароў. На здымку: агульны від даільнай устаноўкі.

МІНСК — РЫМ

У Італію паслана выстаўка беларускай народнай творчасці

Не адна тысяча кіламетраў раздзяляе гэтыя гарады, але дальнасць адлегласці не адбіваецца на сардэчнасці сувязі. Нядаўна з Рыма атрыманы сувеніры — вечны календар, статуэткі, набор маляўнічых паштовак з відамі старажытнага горада. Да іх было прыкладзена пісьмо генеральнага сакратара рымскага аддзялення таварыства «Італія — СССР». Ён пісаў: «Прыміце падарункі — скромныя сведчанні нашай павагі і ўдзячнасці».

Дружба паміж беларускімі і італьянскімі прыхільнікамі міру асабліва ўзмацнілася пасля знаходжання ў Мінску галоўнага рэдактара часопіса «Рэальта Савецка» («Савецкая рэчаіснасць») Франка Фунгі. Яго здзіўліў дасягненні мінчан, якія змаглі з руін адрадыць свой цудоўны горад. Ён з захапленнем гаварыў аб гэтым, а потым падзяліўся сваімі ўражаннямі з чытачамі рэдагуемага ім часопіса. Артыкул і асабісты расказ рэдактара часопіса прыцягнулі ўвагу многіх прагрэсіўных італьянцаў да Беларусі. Звярталася перапіска не толькі паміж таварыствамі дружбы, але і паміж асобнымі людзьмі. Тата Чэрві, бацька сямі сыноў, загінуўшых на вайне, піша ў беларускі гарадок Жодзіна А. Купрыянавай, маці чатырох сыноў, якія загінулі ў барацьбе з гітлераўцамі. Аб гэтай перапісцы нядаўна расказаў сваім чытачам часопіс «Рэальта Савецка» і змясціў фотаздымак уручэння падарунка А. Купрыянавай, атрыманнага з Італіі ад таты Чэрві.

Дружбе італьянскіх працоўных з Беларуссю садзейнічае ўзаемны абмен турыстамі. Рымскае аддзяленне таварыства «Італія — СССР» у знак павагі выбрала Беларускае таварыства дружбы і культурнай сувязі з зарубезнымі краінамі сваім ганаровым членам. З Рыма ў Мінск у аднас ганаровага члена прыходзяць запрашэнні на розныя ўрачыстасці, вечары, прагляды.

Мінчане не застаюцца ў даўгу. Са сталіцы Беларусі ў сталіцу Італіі за апошні час пасланы розныя фотавыстаўкі, якія расказваюць аб поспехах савецкіх людзей у будаўніцтве новага жыцця. Прагрэсіўныя італі-

янцы цікавіцца сучаснай культурай беларускага народа. Аб багаці талентаў квінтэной Беларусі італьянцы могуць меркаваць па матэрыялах спецыяльнай выстаўкі, адпраўленай у Рым з Мінска. 120 экспанатаў гэтай выстаўкі больш маляўніча, чым словы, гавораць аб росквіце народнага мастацтва ў Беларусі. На перасоўнай выстаўцы — партрэты К. Маркса, У. І. Леніна, выдатных рускіх і беларускіх пісьменнікаў, герб БССР, па-майстэрску выразаны з дрэва, зубр, «Лявоніха», «Сымон-музыка», скульптура беларускага этнографа Е. Карскага, ткацкія вырабы, беларускія нацыянальныя паясы і галышткі, шкатулкі, на адной з якіх партрэт лётчыка-касманаўта Ю. Гагарына. Адначасова ў Італію пасланы альбомы з відамі Беларусі, яе сталіцы — Мінска, паштоўкі з рэпрадукцыямі карцін беларускіх мастакоў. Частка матэрыялаў выстаўкі, якая прабудзе ў Італіі да канца года, пакідаецца затым у дар таварыству «Італія — СССР».

Узмацнелі культурныя сувязі паміж Беларуссю і Францыяй. Устаноўлен дружалюбны кантакт з французскімі тэкстыльшчыкамі. У Францыі знаходзіцца міжнародны лагер моладзі — сыноў і дачок барацьбітоў Супраціўлення. Дзесяць патрыётаў пасланы на памяць беларускія сувеніры.

Прыхільнікі міру ўмацоўваюць дружбу!

С. ЯФІМАЎ.

Усялякі прыгоды здараюцца з людзьмі, але прыгода з Уладзіславам Рыжым з Глыбокага, аб якой я даведаўся са старонак «Голасу Радзімы», бадай што самая тыповая, ў «вольным свеце». Яна лішні раз пераконвае, што ў «вольным свеце» цемрашальвы становіцца «анёламі».

Пад час Вялікай Айчыннай

ДВАНАЦАТАГА сакавіка ўвесь свет ахнуў ад здзіўлення і захаплення: — Савецкі чалавек пранік у космас!

І зусім зразумела, што людзі ўсяго свету апладзіравалі таго, хто здзейсніў гэты подзвіг, краіне, у якой гэты подзвіг у імя навукі і прагрэсу стаў магчымым.

У хоры адабрэння гэтай падзеі чуўся разумны, дварозы голас амерыканцаў.

— Гага — сапраўдны хлопец! — ласкава называлі яны першага касманаўта.

— О, гэты хлопец каштуе мільярд долараў, — падтрымлівалі іншыя.

— Рускія ўзялі ў палон сэрцы і розумы мільёнаў!

Праўда, сямю-таму гэта і не зусім спадабалася. Ды і зайздасць зразумелая з'явілася.

— Мне надакучыла глядзець, як Злучаныя Штаты Амерыкі займаюць другое месца пасля Расіі ў касмічнай прасторы, — заявіў адзін з членаў амерыканскага кангрэсу. Адказваючы яму на прэс-канферэнцыі, прэзідэнт Кенедзі сказаў:

— А мне гэта надакучыла больш, чым каму іншаму. Але мы адсталі... І пройдзе некаторы час, перш чым навярстаем упущанае.

І незадавальненне члена кангрэсу, і адказ прэзідэнта Кенедзі — з'ява цалкам зразумелая: якая краіна не хоча быць першай у космасе! Але трэба лічыцца не з жаданнем, а з фактамі. А факты гавораць: СССР уперадзе. І прыёмна гэта ці не, але факт гэты сьвярджаюць і простыя людзі Амерыкі, і амерыканскі друк, і амерыканскія дзяржаўныя дзеячы.

Подзвіг Гагарына пахіснуў глебу пад нагамі тых у «вольным свеце», хто з паклёпаў на Савецкую краіну робіць бізнес. Беларудзейцы і ўсякага роду нацыяналісты — украінскія, беларускія і іншыя лакеі — зайгралі кожны ў сваю дуду.

— Дзе ж вы бачылі, каб сын калгасніка, мужыка, мог здзейсніць такі подзвіг? — казалі ад-

АДЗНАКА ТУПАСЦІ

ны. — Гагарын — рускі князь і да таго пляменьнік Мікалая другога.

Іх гарызонты.

Мад. М. Жытніцкага.

— Гагарын — беларус. Зрусіфікаваны беларус. — адгукнуліся з нацыяналістычнага балота ў Мюнхене. — Беларус, які ў сілу трагічных акалічнасцей гісторыі вымушаны павялічваць славу чужых народаў (!).

Кат у сутане

ваіны мне давялося быць у Глыбокім, і я добра памятаю спадара Рыжага, які цяпер стаў святым. Усё тое, што напісана на старонках газеты «Голас Радзімы», — чыстая праўда. Але трэба дадаць, што не ўсе злычынствы, якія зрабіў Рыжы, выкрыты. Рыжы быў якімсьці асаблівым нямецкім агентам СД, ён выконваў ролю патаемнага ката, страляў людзей з-за вузла па ўказцы немцаў. Рыжы цесна быў звязаны з нямецкім агентам СД — белазмігрантам Красновым, а таксама з мабрам СД Герульсам, якія тады часта шныралі па вёсках каля Глыбокага і Вільнюса. Рыжы ўвесь час знаходзіўся ў якіхсьці таямнічых

паездках з рэвалверам за пазухай. Ён не раз выхваляўся, што яму забіць чалавека, што муху прыціснуць.

Калі Рыжы адпраўляўся ў чарговую вандруючку, многія са страхам казалі: «Ну, цяпер не адна людская душа загіне». На сумленні гэтага ката ляжыць забойства многіх палкаў, літоўцаў, беларусаў і рускіх, якіх ён мардаваў у гарадах Літвы, Польшчы і Беларусі. Прыдзе час, і ўсе злычынствы Рыжага-Рыжскага будучы выкрыты. Тады сутана ксяндза не закрые яго ад гневу народа.

А. Ю.

Канада.

ПОЛЫМЯ ГНЕВУ

НЕЯК давялося мне быць у ваколіцах Мінска. Я звярнуў увагу на невысокі насіп, які працягнуўся на некалькі дзесяткаў метраў. Насып парос травой і дробным хмызняком. На ім ляжала некалькі свежых букетаў кветак. Хто іх паклаў, навошта? Мясцовыя жыхары паведамілі мне, што тут пахаваны тысячы мінчан: старых, жанчын, дзяцей, расстраляных гітлераўскімі бандытамі. Гавораць, што многія ахвяры былі пахаваны жывымі, і амаль суткі зямля дыхала, як жывая... І ўспомнілася мне паведамленне Надзвычайнай дзяржаўнай камісіі па ўстанавленню і расследаванню злачынстваў нямецка-фашысцкіх захопнікаў аб тым, што ў г. Мінску і яго ваколіцах гітлераўскія каты паварварску знішчылі 300 тысяч савецкіх грамадзян. Фашысцкія заправалы хацелі гэтым запалохаць савецкіх людзей, паставіць іх на калені, знішчыць у іх волю да супраціўлення, але яны пралічыліся. Працоўныя беларускай сталіцы, як і ўсёй рэспублікі, не баючыся расправы, не смеда падымаліся на ба-

рацьбу супраць ненавіснага фашысцкага звера, за свабоду і незалежнасць свайго роднага краю.

Аб бессмяротным подзвігу герояў-мінчан расказваецца ў новай кнізе «Аб партыйным падполлі ў Мінску ў гады Вялікай Айчыннай вайны», выданай нядаўна Дзяржвыдатом БССР. Кніга падрыхтавана і выдана на аснове велізарнага фактычнага матэрыялу, карпатліва вывучанага вялікай групай беларускіх вучоных, гісторыкаў. У ёй прыводзіцца копія загадаў і данясенняў нямецка-фашысцкага камандавання, пісьмаў і паказанняў палонных гітлераўцаў, записак на воле, напісаных падпольшчыкамі і партызанамі з турмаў перад пакараннем, дакументаў антыфашысцкіх груп, партыйных і камсамольскіх падпольных арганізацый, якія дзейнічалі ў акупіраваным Мінску. І таму кніга з выключнай дакладнасцю і пераканальнасцю раскрывае беспрывідны гераізм працоўных Мінска ў тыя цяжкія гады.

Перагортваючы старонку за старонкай, мы бачым, як разрасталася народнае полымя гнева, як рабочыя, служачыя, навушчыцы, выкладчыкі — усе слаі насельніцтва падняліся на непрымірную барацьбу з акупантамі. Яны арганізавалі сабатаж, дыверсіі, узрывалі пазеды, электрастанцыі, бязлітасна знішчалі гітлераўцаў.

Сведчаннем шырокага размаху баявой дзейнасці падпольшчыкаў і партызан у Мінску служаць прызнанні саміх акупантаў. У кнізе прыводзіцца даныя з нямецкай газеты «Мінская газета» ў нумары ад 24 чэрвеня 1943 г. На могілках у Мінску, пісала яна, пахавана ўжо больш 1.600 салдат, якія загінулі ад рук партызан. Тут жа даецца вытрымка з пісьма чыноўніка нямецкага гандлёвага таварыства «Усход» Эрнста Вестфала да Фрыца Ошліц ад 5 жніўня 1943 года. У ёй ён апісвае абстаноўку г. Мінска таго часу:

«З партызанамі паста-

янна прыходзіцца мець справу, нават у самім горадзе Мінску. У апошніх месяцах многа немцаў застрашана проста на вуліцах. Шасэ на Вільню з Мінска непразьезджа. На Баранавічы праезджае толькі пры ўмове прыкрыцця ганкаў...»

Так, фашысцкі малойчык меў падставу так пісаць, перад гэтым жа многія высокапастаўленыя гітлераўцы, у тым ліку і генеральны камісар Беларусі гауляйтэр Вільгельм Кубэ, знайшоў сваю магілу ў Мінску. Кат беларускага народа жыў у пастаянным страху перад навішай адплатай, ён акружыў сябе вялікай ахвай і, як зацкаваны звер, не ведаў ні минуты спакою. Ён мяняў кватэры, ездзіў на розных машынах, усяляк імкнуўся засакрэціць сваё месцазнаходжанне. Але нішто не выратавала яго ад народнай расплаты.

Прыгавор народа быў прыведзены ў выкананне таксама і над крывавамі супольнікамі ворага — буржуазнымі нацыяналістамі, якіх гітлераўцы

прывезлі ў Мінск у сваёй ваеннай калясніцы. Падпольшчыкі і партызаны знішчылі нямецкіх агентаў і заўзятых нацыяналістаў: актыўнага работніка СД Ф. Акічыца, рэдактара фашысцкай «Беларускай газеты» В. Казлоўскага, бургамістра горада Мінска В. Іваноўскага і інш.

З цікавасцю чытаюцца старонкі, дзе расказваецца аб разнастайных метадах барацьбы падпольшчыкаў. Шырока выкарыстоўваўся, напрыклад, у выкрыцці хлуслівай фашысцкай прапаганды, лютага рэжыму гітлераўскай акупацыі друк. Асабліва ўвага надавалася выкрыццю спроб гітлераўцаў і іх супольнікаў — беларускіх нацыяналістаў — стварыць розныя фашысцкія арганізацыі і шляхам падману, насілля ўцягнуць у іх савецкіх грамадзян.

У кнізе прыводзіцца фатаграфія газет і лістовак, лозунгаў, плакатаў, якія выкрывалі сутнасць ствараемых гітлераўцамі арганізацый (тыпу «саюза беларускай моладзі»). Гісторыкі — аўтары

Фельетон

Вось, маўляў, да чаго давялі рускія беларуса!

«Тое, што якраз Саветам першым удалося паслаць чалавека ў касмічны прастор, у ніякім выпадку не можа быць разгледжана, як адзнака вышэйшасці савецкай навукі і тэхнікі», — скульгіль лакей Ст. Станкевіч, ускрыўшыся пад псеўданімам Язэп Каранеўскі.

О, дзе ж вы бачылі. Вядома, што не. Наадварот, гэта адзнака адсталасці. Да такой ужо, маўляў, дайшлі адсталасці, што і няма куды, апроча космасу, лезці.

5 мая амерыканскі лётчык Алан Шэферд на ракеце «Свабода» падняўся на 185 кіламетраў вышыні і пасля 15-ці хвілін спусціўся над Атлантычным акіянам. Гэты факт ужо так расчулі Станкевіча, што ён убачыў у ім большы подзвіг, чым подзвіг Гагарына, якога ён залічыў да «зрусіфікаваных» беларусаў.

«Праўда, — піша Станкевіч, — Шэферд не абляцеў вакол Зямлі, ён толькі падняўся ў адным яе пункце і дасягнуў толькі палавіны вышыні. Але з тэарэтычнага гледзішча, амерыканскае дасягненне ні ў чым не ўступае савецкаму... У кожным выпадку гэты амерыканскі лёт паказаў, што Амерыка ні ў якім выпадку не стаіць ззаду за савецкі ў галіне апанавання касмічнага прастору».

Адзнака таго, хто стаіць ззаду, а хто ўперадзе, відаць па фактах. А вось радкі, у якіх Ст. Станкевіч аж са скуры вылузваецца, каб выслужыцца перад сваімі гаспадарамі — сапраўды адзнака бубурнакавай тупасці.

Лявон ВЕРАШЧАКА.

кнігі — расказваюць аб гераічнай гібелі слаўных патрыётаў. Часта ў асяроддзе падпольшчыкаў пранікалі правакатары, тады адбываліся арышты — за арыштамі, а за імі муні-І катаванні. Але нішто не магло зламць жалезнай волі і ненахіснай мужнасці сапраўдных герояў І. Кабушкіна, С. Зайцава, І. Казіца і многіх, многіх іншых мінчан, якія накіталі горкаўскага Данка вырвалі свае сэрцы, каб асвятліць шлях народу да шчасця, да жыцця, да святла.

«Родныя!... Няхай... я памру... але я цвёрда рашыў усё сваё жыццё прысвяціць барацьбе з ворагамі ўсяго прагрэсіўнага чалавецтва, за народ, за Радзіму...», — пісаў з турмы ў адной са сваіх записак І. Кабушкін.

Ідуць гады. Адыходзяць у гісторыю падзеі суровай вайны. Але памяць народная захоўвае легенды і былі аб гераічных справах сыноў і дачок Савецкай Айчыны.

Жыццё абавязвае помніць. Помніць аб героях і бязвінна загінуўшых. Помніць аб горы і радасці. Помніць аб пагрозе фашызму.

Л. СМІЛАВІЦКІ.

ШЛЯХ ПАЭТА

Магілёўскі завод «Электрарухавік» у гэтым годзе ўпершыню ў краіне асвоіў выпуск асінхронных электрарухавікоў А051-6А з алюмініевымі старымі абмоткамі замест медных. На здымку: выпрабаванні рухавікоў на выпрабавальнай станцыі прадпрыемства.

Сто работ самадзейнага скульптара

СЯЛО КВАСАЎКА (Гродзенскі раён). На ўзлеску, ля перабітай артылерыйскай снарадам саны, стаіць група беларускіх партызан з аўтаматамі на грудзях. Позірк народных месціцаў накіраван у зорнае неба, у якім ледзь відаць адлятаючы савецкі транспартны самалёт, які даставіў ім з «Вялікай Зямлі» пісьмы, газеты, боепрыпасы і медыкаменты. Людзі ветліва махаюць рукамі адыходзячай за гарызонт серабрыстай птушцы, пасылаючы прывітанне далёкай, але роднай і блізкай сэр-

цу Маскве. Такую карціну паямайстэрску выразаў з дрэва калгаснік сельгасарцелі «Кастрычнік» Гродзенскага раёна С. П. Бык.

Народны ўмелец з'яўляецца аўтарам многіх твораў. Ён стварыў партрэт найвялікшага генія чалавецтва Ул. І. Леніна, а таксама скульптуру вядомага лінгвіста, акадэміка Е. Ф. Карскага.

За апошні час С. П. Бык стварыў больш чым сто розных работ.

«Пражыў паўвека — розуму сусені; пражыў век — не хопіць сусек». — гаворыцца ў народзе. І сапраўды, ідучы сваім цяжкім шляхам, чалавек год ад году накоплівае вопыт, усё глыбей і глыбей пазнае жыццё. Асабліва гэта бывае з тымі, хто ідзе ў нагу з жыццём, з народам, непарыўна звязан з ім усімі сваімі думкамі, усёй сваёй працай.

Іменна такім і з'яўляецца беларускі паэт Анатоль Пятровіч Астрэйка. Выйшаўшы з асяродка народнага, выгадаваны і выхаваны роднай краінай, якая пад кіраўніцтвам нашай Камуністычнай партыі ідзе да светлай будучыні, ён ніколі не адрываўся ад жыцця, а крочыў з ім у нагу, аддаваў яму свой паэтычны талент, апяваў і ўслаўляў яго. Бадай, няма ніводнай значнай падзеі ў жыцці беларускага народа, на якую паэт не звярнуў бы сваёй пільнай увагі, не апеў бы яе ў сваіх простых, зразумелых нават не дасведчаным у паэзіі чытачам вершах. Чэрпаючы натхненне «з крыніц народных», А. П. Астрэйка браў тэмы непасрэдна з жыцця. Таму чытачы ў яго творчасці знаходзяць яркія, цікавыя партрэты, характары.

Ад верша да верша, ад кнігі да кнігі, быццам па прыступках летапісу, вядзе паэт чытачоў па жыцці сваёй рэспублікі, па жыцці ўсёй нашай вялікай краіны. Зборнік вершаў «Слава жыц-

Да 50-годдзя Анатоля Астрэйкі

★

цю» ўзнаўляе вялікія падзеі, якія адбываліся ў Беларусі ў перыяд трыццаціх гадоў. Мы бачым, як расла і мужнела рэспубліка, як з адсталай яна ператваралася ў перадавую, як выкоўвалася сацыялістычная свядомасць людзей. А калі прачытаем зборнік вершаў «Слудкі пояса», перад намі паўстануць жывыя вобразы беларускіх партызан, раскрыецца ярка і самабытна іх гераічная барацьба, іх бесмяротныя подзвігі.

А. Астрэйка.

А. Астрэйка напісаў многа кніг — «Зоркавая дарога», «Крамлёўскія зоркі», «Добры дзень!», «Блка», «Зямля мая», «Песня дружбы», «Лясныя агні», «Прыгоды дзеда Міхеда», «Вацька мой Нёман», якая сёлета выйшла з друку. І якую б з іх мы ні прачыталі, адразу ж становіцца зразумелым імкненне паэта гутарыць са сваімі чытачамі на простае, вельмі блізкае і зразумелае народу мове. Іменна гэта прастата і даходлівасць, свежасць і блізкасць тэм да спраў народа зрабілі творчасць паэта папулярнай. Яго імя знаёма не толькі ў Беларусі, але і ў іншых братніх рэспубліках, а таксама за рубяжом. Творы А. Астрэйкі перакладаліся на украінскую, рускую, армянскую і іншыя мовы. У народным Кітаі выдадзена кніга яго вершаў у перакладзе паэта Эмі Сяо.

Анатолю Пятровічу споўнілася пяцьдзесят год. Пройдзен доўгі і нялёгкі шлях, але паэт у поўным росквіце творчых сіл. Пабываўшы нядаўна на Урале, ён працуе цяпер над цыклам вершаў, прысвечаных прыгажосці і багаццю гэтага краю, працоўным будням і подзвігам уральцаў. Мы верым, што паэт яшчэ не раз парадуе чытачоў новымі добрымі, поўнымі любові да Радзімы, да народа вершамі.

Канстанцін ЦІТОУ.

Анатоль АСТРЭЙКА

СЛАЎЛЮ БЕЛАРУСЬ!

Прышоў вясенні неспакой.
Адкрыты вокны, дзверы насцеж.
Бяру аловак я з сабой,
Іду к рацэ ў лясное шчасце.

Такая шыр, такі прастор
Пакрыты дываном зялёным.
Харомы казачныя — бор —
Напоўнены птушынам званам.

Цвітуць вясеннія палі,
Што ўмыты цёплымі дажджамі.
І хмаркі, быццам караблі,
Плывуць удаль пад парусамі.

Цвітуць калгасныя сады,
У зелены бялююць хаты.

Прыгожы край мой малады,
Тваёй я радасцю багаты.

Здаецца б, дзень і ноч ішоў,
Блукаў з надзеяю ружовай
І пецціў траў зялёны шок,
Што лёг кілімам каляровым.

Пасля былых цяжкіх дарог,
Крывавак бітваў і паходаў
Да кроплі ў сэрцы я збярог
Любоў да характва прыроды.

Па травах росных і дарогах
Таму хаджу я і пяю
І слаўлю Беларусь маю,
Народжаную перамогай.

У ПАЧАТКУ ЛЕТА

Красуе ўсё ў маёй старонцы,
Красою дыхае зямля.
З-за лесу выплывае сонца,
Каб выпіць росы спакваля.

Звіняць касілі, свішчуць косы
У роснай маладой траве.
Шум з сенажаці шматгалосы
Ажно да гарадоў плыве.

Пяюць дзяўчаты пра рабіну,
Іх звонаці сэрцам галасы.
І цешыцца мая краіна
Ад іх і шчасця і красы.

Няма на небе ні хмурынкі,
Цалуе Нёман берагі.
Як на гародзе мак, хусцінкі
Сягоння ўквеццілі лугі.

У поўдзень пераходзіць ранне
І ўсё шырэе далагляд.
Скрыпяць вазы. І чутна ржанне
Малых пацешных жарабят.

Павеяў вецер бестрывожны,
Лінула сонца гарачыня.
Травою сплеваю, мурожнай
Уся запахла далачыня.

ГЭТА ДАЛА ІМ РАДЗІМА

Жабінка — невялікі, але ўтульны, чысты і прыгожы зялёны гарадок. Днём і ноччу з грукатам праносяцца праз яго пасажырскія і таварныя цягнікі.

За пасляваенныя гады горад вырас, непазнавальна ператварыўся.

На вуліцы Свабоды ўзвышаецца новы велічны трохпавярховы будынак, Гэта галоўны вучэбны корпус Жабінкаўскай школы-інтэрната.

Вучэбныя класы школы размешчаны ў прасторных, светлых памяшканнях. Выхаванцы маюць і ўтульна абстаўлены спальны корпус, у якім пражывае 180 дзяцей. Побач узводзіцца другі жылы корпус, у якім будуць жыць яшчэ столькі ж дзяцей.

Нічога не шкадуе Радзіма для таго, каб стварыць вучням школы-інтэрната добрыя ўмовы для вучобы і ўсебаковага развіцця.

На кожнага вучня школы-інтэрната дзяржава затрачвае амаль 1.000 рублёў у год. Дзеці, якія тут вучацца, знаходзяцца на поўным дзяржаўным забеспячэнні. 95 працэнтаў вучняў школы-інтэрната — гэта дзеці калгаснікаў і рабочых.

Вучоба ў школе-інтэрнаце ўмела спалучаецца з работай у добра абсталяваных тэхнічных майстэрнях, з заняткамі ў шматлікіх гуртках.

У школе ёсць свая стацыянарная кінастаноўка, радыёвузел, бібліятэка, спартыўная зала, духавы аркестр. Ёсць тут і баяны, акардэоны, піяніна, фота- і кінаапараты, веласіпеды, а для аматараў рыбнай лоўлі — нават вудачкі. Дастаткова ў школе і зімовага спартыўнага інвентару.

А як добра харчуюцца тут дзеці! У дзённы рацыён дзіцяці ўваходзіць 50 грамаў масла, 120 грамаў мяса, 40 грамаў цукру, 200 грамаў малака і многа іншых высакаякасных, багатых вітамінамі прадуктаў. Не дзіўна, што ўсе выхаванцы школы маюць такі здаровы квітнеючы выгляд.

Кожны вучань, акрамя дзімсезоннага і зімовага паліто, валёнак, цёплай шапкі, шаліка і рукавіц, забяспечваецца двума выхаднымі шарсцянымі касцюмамі, а таксама рабочай і спартыўнай вопраткай.

Вучэбную і выхаваўчую работу ў школе-інтэрнаце вядуць больш 20 вопытных педагогаў, дзякуючы чаму амаль усе дзеці вучацца толькі на «добра» і «выдатна». Найўнасць у школе сваёй кінастаноўкі дазваляе суправаджаць лекцыі для вучняў спецыяльнымі вучэбнымі фільмамі.

Як і ў мінулым годзе, гэтым летам выхаванцы школы праводзяць цікавыя і захапляючыя падарожжы па роднаму краю. Яны пабываюць на экскурсіі ў Ленінградзе, сталіцы рэспублікі Мінску і іншых гарадах краіны.

У гэтым годзе кантынгент вучняў школы павялічыцца яшчэ на 150 чалавек. Нельга не адзначыць таго, што амаль 50 працэнтаў бацькоў, дзеці якіх жывуць і вучацца ў школе-інтэрнаце на поўным дзяржаўным забеспячэнні, вызвалены ад платы за навучанне. А самая вялікая аплата за навучанне дзіцяці ў школе-інтэрнаце складае 12 рублёў у месяц.

Нічога не шкадуе наша Радзіма для дзяцей працоўных.

В. БРАДЭНІК.

На здымках: 1. На адным з урокаў у школе-інтэрнаце. 2. Вучэбны корпус.

РАДЗІНІЕ

ДЛЯ ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеэўрапейскаму часу:
на сярэдняй хвалі 227 метраў (ці 1322 кілагерцы) з 6 да 7 гадзін, з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30;
на кароткай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.

Па нядзелях: на хвалі 30,83 метра і 227 метраў з 8 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін;
на сярэдняй хвалі 227 метраў з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30.

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ
Па нядзелях — ад 8 гадзін да 8 гадзін 30 мінут па сярэднеэўрапейскаму часу на хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) і на сярэдняй хвалі 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ

Слухайце штодзённа нашы ра-

дыёперадачы па нью-йоркскому часу: з 19.30 да 20.30 на хвалі: 25,08 метра (ці 11 960 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9 605 кілагерцаў), 31,04 метра (ці 9 665 кілагерцаў).

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ
Па суботах — ад 20 гадзін да 20 гадзін 30 мінут па нью-йоркскому часу на кароткіх хвалі 25,08 метра (ці 11 960 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9 605 кілагерцаў), 31,04 метра (ці 9 665 кілагерцаў).

НАШ АДРАС

Мінск, праспект Імя Сталіна, 77. Дом друку, пакой № 20. Для пісьмаў (für Briefe): Minsk, Post-schlusfach № 14.

РЭДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ